

Arrest

nr. 201 884 van 29 maart 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 april 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Op 12 januari 2010 beslist de burgemeester te Mechelen tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 41 845 van 19 april 2010 de beslissing vernietigt.

Op 25 juni 2010 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 11 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient

verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 137 380 van 27 januari 2015 het beroep verwerpt.

Op 11 mei 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 oktober 2015 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 14 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 april 2016. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 201 818 van 28 maart 2018 het beroep verwerpt.

Op 14 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 april 2016. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer,

Naam, voornaam: E. M., S. geboortedatum: (...)1980 geboorteplaats: Rotterdam

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Zij ontwaart in hoofde van de verzoeker een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissing de verzoeker bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

Ter terechtzitting doet de verwerende partij afstand van de door haar opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“EERSTE ONDERDEEL

A. HET PRIVE- EN GEZINSLEVEN VAN DE VERZOEKENDE PARTIJ

1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven en gezinsleven van de verzoekende partij.

Het privé- en familieleven van verzoeker blijkt uit de feiten.

Verzoeker is een man, geboren in Ettenleur (Nederland) en hebbende de nationaliteit van Marokko.

Verzoeker heeft een bijzonder langdurige en intense binding met België opgebouwd gedurende zijn leven en de periode dat hij in België woonachtig is. De heer E.M. is in het Rijk aanwezig sinds maart 2004.

Verzoeker bracht verschillende verklaringen en attesten voor in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf waaruit kan worden vastgesteld dat hij, sinds maart 2004, in België heeft verbleven:

Stuk 5: Verklaringen van getuigen (vrienden): sinds 2006-2007

Stuk 6: Attest van de tandarts: sinds maart 2006

Stuk 7: Attest van de VZW "Entr'Aide Protestante Liégeoise": sinds 2004

Stuk 8: Attest van de VZW "Abri de jour de Liège": sinds 2008

Stuk 9: Attest van de VZW "AVE": sinds 2006

Stuk 10: Attest van de VZW "Promotion et Culture": sinds 2006-2007

Stuk 11: Attest van de VZW "Resto de Coeur Liège": sinds oktober 2009

Stuk 12: Attest van het Comité de soutien aux sans papiers de Liège: sinds 2006

Stuk 13: attest van CSC: sinds 2008

Deze verklaringen zijn dermate veelvuldig en duidelijk dat hieraan de nodige bewijswaarde moet worden gehecht.

In aanvulling hiervan verwees verzoeker bovendien naar verschillende documenten die hij nog in zijn bezit heeft van zijn periode sinds maart 2004:

Stuk 14: treinbiljetten

Stuk 15: facturen

Gedurende deze periode was verzoeker woonachtig te (...)0 Luik.

Hierna is verzoeker verhuisd naar Mechelen. Verzoeker brengt de huurovereenkomst voor van zijn woning te Mechelen (stuk 3) waaruit kan worden vastgesteld dat deze huurovereenkomst reeds een aanvang heeft genomen per 1 september 2008 (artikel 2: DUUR : HUUROVEREENKOMST MET EEN DUUR VAN 9 JAAR). De huurovereenkomst werd nooit opgezegd waardoor deze verlengd werd (zie tevens het artikel 2 van de huurovereenkomst).

Verzoeker voegde onder stuk 16 van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf verschillende recente betalingsbewijzen (o.a. inzake de huishuur) ter staving van het verblijf van verzoeker in België.

Verzoeker is ondertussen verhuisd, waardoor hij thans woonachtig is te Minderhout, (...). Uit de positieve woonstcontrole mag blijken dat verzoeker hier inderdaad woonachtig is. Onder het bijgevoegde stuk 18 werd door verzoeker bovendien de huurovereenkomst voorgebracht van de woning (afgesloten voor een duurtijd van drie jaar).

Het zeer langdurige verblijf van verzoeker in België blijkt uit deze vaststellingen.

Verzoeker heeft reeds eerder getracht om, gezien zijn verblijf en bijzondere binding met België, te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden.

Hij diende hiertoe op 13 oktober 2009 een aanvraag in op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, zich steunende op de Instructie van 19 juli 2009 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde vreemdelingen. Deze aanvraag werd echter bijna drie jaar later, op 11 mei 2012, als onontvankelijk beschouwd. De betekening van deze beslissing vond plaats op 7 juni 2012.

Verzoeker was bijzonder ontgoocheld over deze beslissing en diende via zijn toenmalige raadsman een vordering tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Slechts recentelijk heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dus bijna opnieuw drie jaar later, een arrest gevelde waarbij deze vordering als ongegrond werd beschouwd.

Verzoeker heeft hierdoor zes jaar in onzekerheid geleefd.

Zijn binding met België is in tussentijd niet verzwakt, integendeel. Verzoeker is steeds blijven hopen op een gunstig resultaat en koestert de rechtmatige hoop om met huidige aanvraag dit alsnog te verkrijgen.

Verzoeker heeft daarnaast een bijzondere binding met België gezien zijn familiale banden.

Hij is de zoon van een de heer E. M.M.B.O., geboren in 1935 en hebbende de nationaliteit van Marokko.

De vader van verzoeker heeft in België verschillende jaren gewerkt als arbeider en op die manier zowel een bijzondere bijdrage geleverd aan het Rijk als een bijzondere binding met België ontwikkeld.

Ter staving voegde verzoeker het attest van immatriculatie toe van zijn vader, evenals zijn arbeidsvergunning en zijn "livret de travail" (stuk 2).

Momenteel is de vader van verzoeker op pensioen. Hij woont thans te Nederland, net over de grens met België (...). Ter staving voegde verzoeker de recentste pensioenficke toe van zijn vader (stuk 4).

Zoals onder stuk 17 bleek, werd de retributie voor het indienen van de aanvraag tot machtiging van verblijf betaald door de vader van verzoeker. Eveneens is in het rekeninguittreksel het adres bevestigd van zijn vader.

Dit geeft de (actuele) band aan van verzoeker met zijn vader.

Verzoeker bezoekt op regelmatige basis zijn vader, dewelke hulpbehoevend is gezien zijn vergevorderde leeftijd (80 jaar). In die zin is er een afhankelijkheid tussen beide personen, zowel inzake de noodzakelijke hulpverlening als inzake de familiale banden tussen beiden.

De steun en hulp van verzoeker aan zijn vader is van onontbeerlijk belang.

In tegenstelling tot zijn binding met België, heeft verzoeker zijn band met Marokko (het land waar hij de nationaliteit van bezit, doch waar hij niet is geboren) stelselmatig verloren.

Hij is sinds zijn aankomst in België (maart 2004) niet meer naar Marokko teruggekeerd.

Een sociaal netwerk of opvang heeft hij niet meer. Het is voor verzoeker dan ook bijzonder moeilijk om voor maanden naar Marokko te verhuizen, onwetende wanneer hij terug kan keren naar het land waar hij sociaal geworteld is.

Dit geldt des te meer nu de behandeling van een regularisatieaanvraag een zeer lange tijd in beslag kan nemen, waardoor het voor verzoeker onmogelijk is om in te schatten hoelang hij in Marokko zou moeten blijven. Dit verblijf zou hem immers bijzonder veel inspanningen, tijd en geld vergen waardoor dit voor verzoeker (gelet op bovenstaande omstandigheden) bijzonder moeilijk is.

Verzoeker herinnert er bovendien aan dat zijn vader hulpbehoevend is en de steun van verzoeker nodig heeft. Het is onmogelijk voor verzoeker om voor een onbepaalde tijd het land te verlaten en zijn vader achter te laten.

Bovenstaande uiteenzetting maakt de situatie van verzoeker bijzonder behartigingswaardig. Dit geldt des te meer nu verzoeker de facto reeds een onderdeel uitmaakt van de samenleving waartoe hij behoort.

In het verlengde hiervan werd opgemerkt dat verzoeker op een zeer goede manier is geïntegreerd en dan ook geworteld is in onze samenleving. Het enige verschil is dat verzoeker niet werd toegestaan tot een legaal verblijf.

Verzoeker spreekt zowel de Nederlandse als de Franse taal en heeft zich weten te integreren in de samenleving waar hij de facto reeds een onderdeel van uitmaakt. Het (perfect) spreken van beide landstalen heeft zijn integratie in belangrijke mate gefaciliteerd.

Verzoeker deed ondertussen wat hij kon om zijn toegang tot de arbeidsmarkt te vergroten, ondanks de afwezigheid van een legaal verblijf.

Zeer concreet heeft hij een aanbod op zak van SPRL A.C., gevestigd te (...). Onder stuk 19 werd daarom een verklaring gevoegd, waarbij de zaakvoeder van de firma het engagement aangaat om verzoeker tewerk te stellen.

De heer E.M. heeft dan ook de mogelijkheid om aan de slag te gaan en bij te dragen aan samenleving waarvan hij de facto reeds deel uitmaakt. Het enige wat hem ontbreekt is een legaal verblijf (desnoods onder voorwaarden) om dit mogelijk te maken.

Het privé- en familieleven van verzoeker blijkt uit de feiten.

B. DE BELANGENAFWEGING M.B.T. DE BESTREDEN BESLISSING

2. *De voorliggende feiten moeten betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.*

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin zij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see Pretty v. the United Kingdom, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see Mikulić v. Croatia, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see Miah v. the United Kingdom (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulić v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

C. DE BELANGEN ZIJN NIET CORRECT EN NAUWGEZET AFGEWOGEN

3. Door verweerder wordt in de bestreden beslissing geen belangenafweging gemaakt.

Een concreet en nauwgezet onderzoek naar de belangen van verzoeker werd, in tegenstelling tot de geldende regelgeving, niet uitgevoerd.

Op geen enkele manier blijkt dat men de concrete situatie van verzoeker werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing (de verwijderingsmaatregel), waartoe de verwerende partij nochtans gehouden is.

Dit volgt uit bovenvermelde wetgeving en rechtspraak.

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen de verzoekende partij en de gemeenschap waarbinnen hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, *Khan v Duitsland*, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see *Mikulić v. Croatia*, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see *Miah v. the United Kingdom* (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie *Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie *Mikulić v. Kroatië*, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie *Miah v. het Verenigd Koninkrijk* (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

Er wordt echter geen afweging gemaakt door de verwerende partij m.b.t. het privéleven van verzoeker. Het kan nochtans niet worden betwijfeld dat verzoeker door zijn verblijf in België een privé-leven heeft tot stand gebracht dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM.

Het kan niet worden ingezien waarom de verwerende partij hiermee geen rekening zou houden.

De verzoekende partij merkt tot slot nog op dat het niet aan hem noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt om de belangenafweging in de plaats van de bevoegde overheid uit te voeren (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

5. Door de verzoekende partij wordt er vervolgens op gewezen dat de verweerder in toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Bovenstaande uiteenzetting geldt eveneens ten aanzien van artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing noch het administratief dossier kan worden afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verplicht is rekening te houden.

TWEEDE ONDERDEEL

6. *ONDERGESCHIKT*, wijst de verzoekende partij op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en het artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Artikel 8 EVRM voorziet als dusdanig niet in een formele motiveringsplicht.

De determinerende motieven moeten echter in de bestreden beslissing zelf staan opgenomen ingevolge artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. Deze determinerende motieven omvatten in het bijzonder de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM tussen de private belangen van verzoeker en het algemeen belang t.a.v. de verwijderingsmaatregel.

In de bestreden beslissing staat niets te lezen over de gemaakte belangenafweging bij het nemen van de bestreden beslissing, terwijl de situatie van verzoeker ontegensprekelijk wordt beschermd door artikel 8 EVRM.

Deze feitelijke elementen zijn nochtans doorslaggevend.

Door de elementen van de belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij vraagt om deze redenen dat de bestreden beslissing wordt geschorst en, dienvolgens, vernietigd.

DERDE ONDERDEEL

7. *Louter ondergeschied*, wijst verzoeker er op nog dat de belangenafweging bij de beslissing op grond van de aanvraag tot machtiging van verblijf niet kan worden ingeroepen door de verwerende partij bij de beoordeling van de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing (een bevel om het grondgebied te verlaten).

Beide beslissingen zijn verschillende en beogen een verschillende doel (een verblijfsmachtiging t.g.o. een verwijderingsmaatregel).

Bij de gemaakte belangenafweging, dewelke overigens wordt betwist door verzoeker, stelt zich de vraag of de noodzakelijke terugkeer van verzoeker naar Marokko voor het indienen van zijn machtiging tot verblijf een inbreuk uitmaakt op artikel 8 EVRM. Dit situatie is hier niet aan de orde.

Er wordt bovendien ook niet verwezen door de verwerende partij naar deze belangenafweging, waardoor de verwerende partij kenbaar maakt dat deze belangenafweging niet van toepassing is op de bestreden beslissing.

8. *Louter ondergeschied*, wijst verzoeker er tevens op dat de belangenafweging in de beslissing rond de machtiging tot verblijf niet correct en nauwgezet werd uitgevoerd door de verwerende partij.

De opgeworpen belangen van verzoeker zijn echter niet correct en nauwgezet afgewogen door de verwerende partij in de bestreden beslissing omwille van onderstaande redenen.

Door verweerder wordt in de bestreden beslissing slechts abstract gesteld dat een "tijdelijke schending" om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Daarnaast voegt de bestreden beslissing nog toe dat "het erg onwaarschijnlijk [is] dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie".

De gemaakte belangenafweging is vooreerst zeer abstract en betreft niet de concrete, feitelijke elementen zoals aangehaald door verzoeker in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf (met de daarbij horende stukken).

De verwerende partij spreekt bovendien zowel over een "tijdelijke" scheiding als een "korte" tijd. Wat onder beide begrippen moet worden verstaan is niet duidelijk, ook niet uit de context, en wordt ook nergens verduidelijkt door de verwerende partij.

De begrippen "kort" en "tijdelijk" zijn zeer open begrippen.

Nochtans zijn deze begrippen cruciaal. Het is net door deze beperktheid in de tijd van de inbreuk op de bescherming gegeven onder artikel 8 EVRM, dat de verwerende partij oordeelt dat er geen schending is op dit verdragsartikel.

Het is bovendien toch een vaststelling dat huidige aanvraag ongeveer zes maanden in beslag nam alvorens er een beslissing werd genomen en nog eens meer dan een maand alvorens de beslissing werd betekend. Indien de aanvraag zou worden ingediend vanuit het buitenland, is het redelijk om te veronderstellen dat deze termijn nog langer zal zijn.

Verzoeker wijst dan ook op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en het artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Artikel 8 EVRM voorziet als dusdanig niet in een formele motiveringsplicht.

De determinerende motieven moeten echter in de bestreden beslissing zelf staan opgenomen ingevolge artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. Deze determinerende motieven omvatten in het bijzonder de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM tussen de private belangen van verzoeker en het algemeen belang.

De verwerende partij spreekt zowel over een “tijdelijke” scheiding als een “korte” tijd. Wat onder beide begrippen moet worden verstaan is niet duidelijk, ook niet uit de context, en wordt ook nergens verduidelijkt door de verwerende partij.

Deze elementen zijn nochtans doorslaggevend.

Door de elementen van de belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 8 EVRM.

Verder neemt verzoeker met verwondering kennis van de stelling van de verwerende partij dat: “het erg onwaarschijnlijk [is] dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie”.

Verzoeker verblijft in België sinds maart 2004. Hij is sindsdien niet meer teruggekeerd naar Marokko (zie de aanvraag tot machtiging van verblijf en de bijgevoegde stukken).

Het is dan ook kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat het “erg onwaarschijnlijk” is dat verzoeker “geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie”.

De zeer langdurige (12 jaar!) periode dat verzoeker onafgebroken in het Rijk verblijft, maakt het in tegendeel net zeer onwaarschijnlijk dat verzoeker zich kan beroepen op een familie, vrienden of kennissen om maanden te verblijven in Marokko in afwachting van de behandeling van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Het heeft er dan ook opnieuw alle schijn van weg dat de belangenafweging louter een standaardmotivering betreft, zonder rekening te houden met de concrete elementen van dit dossier.

Door verzoeker werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf betoogd dat alle ingeroepen elementen dienen beoordeeld te worden als buitengewone omstandigheden. In het bijzonder wees verzoeker in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf herhaaldelijk op zijn zeer langdurig verblijf in België sinds 2004 waardoor hij een geheel van sociale banden heeft tot stand gebracht.

In de bestreden beslissing wordt het langdurig verblijf van verzoeker niet weerhouden. In de bestreden beslissing staat hierover te lezen dat verzoeker “zelf verantwoordelijk is voor deze situatie”, waardoor dit element “onmogelijk” kan worden aanvaard.

De verwerende partij diende dit element evenwel te betrekken in de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM.

Dit privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel (zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37).

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan door de bevoegde overheid.

In de bestreden beslissing wordt echter gesteld dat hij langdurige verblijf van verzoeker in België sinds 2004 niet kan worden weerhouden omdat verzoeker “zelf verantwoordelijk is voor deze situatie”, waardoor dit element “onmogelijk” kan worden aanvaard.

De uitgevoerde belangenafweging is derhalve gebrekkig, aangezien geen rekening werd gehouden door de verwerende partij met deze belangen van verzoeker.

Bovendien weze het herinnerd dat het aan de verwerende partij toekomt om de belangenafweging uit te voeren. Het is niet aan de verzoekende partij noch aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om dit in de plaats van de bevoegde overheid te doen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Omwille van bovenstaande elementen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, artikel 62 Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur (het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht).”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker “*verblijft (...) in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum*”. In artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is slechts bepaald dat wanneer (de gemachtigde van) de minister, c.q. de staatssecretaris, een beslissing tot verwijdering neemt, hij met bepaalde gegevens rekening moet houden en niet dat hij omtrent deze gegevens een bijkomende motivering moet voorzien. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de formele motiveringsplicht is geschonden omdat in de bestreden beslissing niet wordt aangegeven dat rekening werd gehouden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Evenmin kan in artikel 8 van het EVRM een uitdrukkelijke verplichting tot motiveren worden gelezen.

Het betoog in het middel waarbij de verzoeker ingaat op de motieven van de beslissing van 14 april 2016 waarbij zijn aanvraag van 21 oktober 2015 om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, is *in casu* niet dienstig, nu de thans bestreden beslissing het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 april 2016 betreft. Bovendien werd het beroep tot nietigverklaring van de voornoemde beslissing van 14 april 2016 door de Raad bij arrest nr. 201 818 van 28 maart 2018 verworpen.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

Het is in de eerste plaats de taak van de verzoeker, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu wijst de verzoeker erop dat hij een familieleven heeft met zijn vader die wegens zijn ouderdom hulpbehoevend is.

Het EHRM beperkt het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Derhalve dient de Raad om te beoordelen of er *in casu* sprake is van een gezinsleven, na te gaan of de banden tussen de verzoeker en zijn vader dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

De verzoeker toont dergelijke bijzondere afhankelijkheid niet aan. Verzoeker bevestigt immers zelf dat zijn vader in Nederland woont. Evenmin toont hij aan dat zijn vader mantelzorg zou nodig hebben. Zelfs aangenomen dat zijn vader mantelzorg nodig heeft, toont verzoeker niet aan dat er geen mantelzorg voorhanden is in Nederland. De band met zijn vader houdt aldus geen bijzondere afhankelijkheid in waardoor de toepassing van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. Bijgevolg toont de verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig gezins- of familieleven met zijn vader in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Tevens reikt de verzoeker elementen aan die wijzen op het bestaan van een privéleven in België. Hij meent dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zijn bijzonder langdurige periode in België sinds 2004, het gegeven dat hij het land niet meer heeft verlaten, het gegeven dat hij zes jaar in onzekerheid leefde met betrekking tot zijn verblijfsaanvraag van 13 oktober 2009, in rekening heeft gebracht. Uit de beslissing van 14 april 2016 waarbij zijn aanvraag

om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, blijkt evenwel dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot het privéleven van de verzoeker heeft overwogen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor deze situatie aangezien verzoeker steeds illegaal op het grondgebied heeft verbleven en geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten van 7 juni 2012. De gemachtigde herinnert in voormelde beslissing de verzoeker eraan dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan worden beschouwd dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State werd bovendien benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. Te dezen toont de verzoeker niet aan dat de door hem opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Voorts wordt erop gewezen dat het privéleven van de verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich ervan bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). *In casu* toont de verzoeker geen voldoende intense sociale of andere contacten aan die hij op het Belgisch grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op een privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat de verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat hij zijn privéleven niet zou kunnen verderzetten in zijn land van herkomst.

Het weze herhaald dat het betoog van de verzoeker waarbij hij ingaat op de motieven van de beslissing van 14 april 2016 waarbij zijn aanvraag van 21 oktober 2015 om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, *in casu* niet dienstig is, nu de thans bestreden beslissing het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 april 2016 betreft en bovendien het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing door de Raad bij arrest nr. 201 818 van 28 maart 2018 verworpen werd.

Ten slotte wordt er op gewezen dat artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (cf. RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c) en 11.647(c)) en dat deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals *supra* reeds aangegeven, omvat deze bepaling geen uitdrukkelijke motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit de synthesesnota nr. 6576699 van 12 april 2016, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van de verzoeker en zijn gezondheidstoestand heeft overwogen dat niet blijkt dat verzoeker kinderen heeft, dat hij geen familie heeft in België, wel in Nederland maar dat het gaat over een eventuele tijdelijke scheiding met zijn vader en dat verzoeker geen bewijzen voorlegt dat dit niet mogelijk is en dat geen medische elementen zijn aangehaald waaruit blijkt dat hij niet in staat is te reizen. Verzoeker haalt geen concrete gegevens aan waarmee geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van

artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Om die reden kan ook geen schending worden aangenomen van artikel 7 van het Europees Handvest dat een gelijkaardige bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen na de kennisgeving heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en de verzoeker toont niet aan dat hij hierbij op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Het middel is, in de mate dat ze ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN